

КЛИФОРД САЙМЪК

ПРОЗРЕНИЕ

КОЛЕКЦИЯ АБХАДДОН

Клифърд Саймък
Златните буболечки

Денят започна отвратително.

Артър Белсън, съседът от отсрещната страна на улицата, включи оркестъра си точно в шест сутринта. Той ме накара да се изправа в леглото си.

Белсън си изкарва прехраната като инженер, но същинската му страст е музиката. Не му е в нрава да оставя хората на мира. Обича да се меси в живота на другите.

Преди година или две му хрумна да създаде симфоничен оркестър от работи. Не може да му се отрече, че е талантлив. Зае се с осъществяването на идеята и проектира машини, които можаха не само да разчитат, но и да възпроизвеждат музика, записана на лента, а сетне и машина, способна да транскрибира съдържанието ѝ. След това сглоби много от тези музикални машини в работилницата в мазето си.

Накрая започна да ги изпробва!

Естествено, експериментът изискваше многократно настройване и пренастройване, тъй като Белсън много държеше всеки отделен инструмент да звучи точно както трябва. Започна да ги изпробва един по един продължително време и на максимална мощност, докато постигне удовлетворяващи го резултати.

Някои съседни подхвърлиха идеята да бъде линчуван, но не се получи нищо. Един от проблемите на квартала ни е, че за теб могат да говорят какво ли не, но стигне ли се до конкретни действия, никой не си помръдва пръста.

На издевателствата на Белсън засега все още не можеше да се види краят. С ударните инструменти се бе справил за около година и нещо, но сега бе настъпил редът на струнните, което беше още по-лошо.

Хелън се изправи в леглото до мен и запуши с ръце ушите си. Без никакъв успех. Белсън бе надул музиката, за да може – както би обяснил той – човек наистина да я почувства.

Реших, че вече навярно е успял да разбуди целия квартал.

– Е, това е – казах, измъквайки се от леглото.

– Да приготвя ли закуска?

– Може – отговорих. – Не вярвам нормален човек да бъде в състояние да спи, докато това нещо е включено.

Докато тя приготвяше закуската, поех към градината зад гаража, за да видя как растат гергините. Няма да скрия, че изпитвам голяма слабост към тях. Някои вече даваха признаци, че ще цъфнат точно за годишното изложение на цветята.

Запътих се към градината, но не можах да стигна до нея. Така е в

нашия квартал. Човек решава да прави нещо, но никога не успява да го довърши, тъй като винаги се намира някой, решил да го заговори.

Този път въпросният някой бе Доби. Доби е доктор Дарби Уелс, достолепен стар чудак с дълги бели бакенбарди, който живее в съседната къща. Всички се обръщаме към него по прякора му – Доби – но това никак не го смущава, тъй като го възприема като своеобразно признание. Някога Доби е бил известен ентомолог в университета и именно неговите студенти му лепнали този прякор, произлязъл не от изкривяване на името на неговия притежател, а от всеизвестния му някогашен интерес към блатните оси¹.

Сега обаче Доби бе пенсионер и си нямаше никакво занимание освен дългите и безсмислени разговори с всеки, когото успееше да хване натясно.

Още, когато го съзрях, разбрах, че съм попаднал в капана.

– Според мен е похвално човек да си има хоби – каза облегналият се на оградата Доби, когато се доближих достатъчно, за да го чуя. – Смятам, обаче, че не е много любезно да се занимаваш с него по един толкова шумен начин още при зазоряване.

– Предполагам, че имаш предвид това – посочих с ръка към дома на Белсън, откъдето продължаваха да се разнасят с пълна мощ писъци и стръжене.

– Абсолютно – потвърди Доби, като приглади замислено бакенбардите си. – Наистина, дори за миг не бих отрекъл възхищението си от този човек...

– Възхищение ли?

Понякога ми е трудно да разбера Доби. Не толкова поради назидаателната тоналност на говора му, колкото поради начина на мислене.

– Точно така – каза Доби. – Нямам предвид машините му, макар и да са електронни чудеса, а начина, по който настройва лентите си. Машината, която измисли за тази цел, е многофункционален уред. Понякога ми се струва, че е истинско човешко същество.

– Когато бях малък, имаше механични пиана, които също работеха с ленти – отвърнах.

– Прав си, Рандъл – съгласи се Доби. – Принципът наистина е един и същ. Обаче помисли за изпълнението! Старите механични пиана просто дрънчаха весело, докато лентите на Белсън предават и най-тънките нюанси на звука.

1. На английски – mud-dauber wasps – Б. пр.

– Навярно не съм успял да доловя тези нюанси – казах съвсем безмилостно. – Чувам само шумотевица.

Продължихме да обсъждаме Белсън и неговия оркестър, докато Хелън не ме извика на закуска.

Още не бях седнал на масата, когато тя започна с ежедневните си оплаквания.

– Рандъл – каза ми с решителен глас, – кухнята отново е пълна с мравки. Толкова са малки, че почти не можеш да ги забележиш и се пъхат навсякъде.

– Мислех, че си се отървала от тях – отговорих.

– Опитах се. Разбрах къде им е мравунякът и го залях с вряла вода. Сега обаче е твой ред да се заемеш с тях.

– Добре – обещах. – Веднага ще го направя.

– Ти и преди даде такава обещание.

– Бях готов да го изпълня, но ти ме изпревари – отвърнах ѝ.

– И това не е всичко – продължи. – По таваните са се завъдили оси. Завчера ужилиха малкото момиченце на Монтгомъри.

Щеше да добави още нещо, но точно в този миг единадесетгодишният ни син Били бързо слезе по стълбите.

– Виж, татко! – извика възбудено, като ми подаде малка пластмасова кутия. – Такова не бях виждал досега!

Излишно бе да питам за какво става дума. Знаех, че в кутията има насекомо. Миналата година Били колекционираше пощенски марки, а тази – насекоми. Така е, когато имаш за съсед ентомолог, който няма с какво да си запълва времето.

Поех кутията без всякакво въодушевление.

– Калинка – казах.

– Не е калинка – възрази Били. – Твърде голяма е за калинка. И петната, и цветът ѝ са различни. Златиста е, а калинките са оранжеви.

– Тогава провери каква е – казах с негърпение.

Детето бе готово да се занимава с какво ли не само и само да не чете.

– Вече проверих – рече Били. – Прегледах цялата книга и никъде не я намерих.

– За Бога – прекъсна го Хелън. – Сядай и закусвай. Като че ли не ни стигат мравките и осите, ами си губиш цялото време да ловиш други насекоми.

– Защо, мамо, та така човек се образова – възрази Били. – Така казва доктор Уелс. Според него има седемстотин хиляди различни видове

насекоми...

– Къде я откри, сине? – попитах неловко от това, че и двамата се бяхме нахвърлили едновременно върху детето.

– В стаята си – каза Били.

– В собствената ни къща! – изпищя Хелън. – Като че ли не ни стигат мравките...

– Веднага щом закуся, ще я покажа на доктор Уелс.

– По-добре не досаждай на Доби.

– Напротив, надявам се дълго да му досажда – каза сърдито Хелън. – Именно Доби го запали по тези глупости.

Върнах кутията на Били, който я постави до чинията си и се зае със закуската.

– Рандъл – продължи Хелън с третото си оплакване, – не знам какво да правя с Нора.

Нора бе чистачката, която идваше два пъти седмично.

– Какво е направила този път?

– Там е работата, че нищо не прави. Въобще не почиства праха. Развее два пъти парцала и толкоз. Не си дава труда една ваза или лампа да премести.

– Ами намери друга – казах.

– Рандъл, просто си нямаш представа за какво говориш. В днешно време съвсем не е лесно да намериш чистачка, а и не можеш да разчи- таш на тях. Обадох се на Ейми...

Изслушах я докрай, като подавах подходящите реплики. Всичко то- ва вече го бях чувал.

Веднага след закуска тръгнах към офиса. Бе твърде рано за търсене на нови клиенти, но имах няколко полици за оформяне, а и останала от- преди работа, така че имаше с какво да запълня извънредните един-два часа.

Малко след пладне ми позвъни Хелън. Гласът ѝ звучеше отчаяно.

– Рандъл – започна без всякакво встъпление, – някой е хвърлил ска- ла точно в средата на градината ни.

– Я повтори – помолих.

– Една голяма скала. Размазала е всички гергини.

– Гергините! – изстенах.

– Най-любопитното е, че не е оставил никакви следи. Такава скала може да се пренесе само с камион, така че...

– Почакай, по-спокойно. Колко точно е голяма тази скала?

– Висока е почти колкото мен.

– Невъзможно! – извиках. След това се опитах да се успокоя. – Това е някаква шега – казах. – Някой е решил да се пошегува с нас.

Опитах се да отгатна кой би могъл да го направи, но не можах да се сетя за никой, който би си сторил този труд. Джордж Монтгомъри бе сериозен и улегнал човек. Белсън бе твърде зает с музиката си, за да се пошегува с някого. Колкото до Доби, не ми бе по силите да си представя как би могъл да се пошегува с когото и да е.

– Голям майтап, няма що! – изрече Хелън.

Реших, че нито един съсед не би ми погодил такъв номер. Всички знаеха, че много се надявам да получа нови награди за гергините си.

– Днес ще гледам да се прибера по-рано – казах ѝ. Ще видя какво може да се направи.

Знаех много добре, че почти нищо не може да се направи, освен да се разкара скалата.

– Ще се отбия у Ейми – каза Хелън. – И аз ще се постарая да се прибера по-рано.

Започнах да оглеждам още една полица, но работата ми не спореше. През цялото време си мислех за гергините.

В ранния следобед си тръгнах към къщи и по пътя купих от една аптека спрей с инсектицид. На опаковката пишеше, че успешно умъртвява мравки, хлебарки, оси, листни въшки и всякакви други гадини.

Заварих Били седнал на стъпалата пред входа.

– Здравсти, сине. Нямах ли с какво да се занимаваш?

– С Томи Хендерсън си играхме на войници, но ни омръзна.

Оставих инсектицида върху кухненската маса и се отправих към градината. Били безмълвно ме последва.

Скалата бе действително там, точно в средата на лехата с гергините и наистина бе толкова голяма, колкото каза Хелън. На вид бе странна. Не приличаше на обикновен камък и върху нея имаше пъстри петна. Цветът ѝ бе бледо-червен, а по форма наподобяваше почти идеална сфера.

Обиколих наоколо, за да установя размера на нанесените щети. Някои от гергините бяха оцелели, но най-хубавите бяха смачкани. Нямах никакви следи, от които да стане ясно как скалата се е озовала на това място. Бе на около тридесет стъпки от улицата и е могла да бъде спусната върху лехата единствено с помощта на кран. И това обаче изглеждаше съвсем неправдоподобно, тъй като по протежение на улицата бяха опънати много кабели.

Отидох до скалата и я огледах отблизо. Цялата бе обсипана с малки

отвори с неправилна форма, повечето от които не по-дълбоки от сантиметър. На места се виждаха гладки ивици, под които прозираше по-тъмна повърхност, сякаш някой бе олющил част от най-горния слой. Гладките тъмни петна имаха блясъка на полиран восък. В главата ми изникна смътен спомен, нещо от времето, когато мой приятел колекционираше камъни.

Втренчих поглед в една от лъскавите ивици и ми се стори, че под нея прозират вълнисти линии.

– Били – попитах, – ти би ли разпознал един ахат, ако го видиш?

– Не знам, татко. Томи обаче би го разпознал. Той е събрал какви ли не камъни.

Били се доближи до скалата и също се взря в една от лъщящите повърхности. Напљунчи пръст и го прокара по нея, за да подчертае блясъка ѝ.

– Не съм напълно сигурен – каза, – но според мен е ахат.

Отдръпна се малко от скалата и я погледна с известно уважение.

– Татко, ако наистина е ахат, искам да кажа, голям ахат, би струвала страшно много пари, нали?

– Нямам представа. Навярно си прав.

– Един милион долара, може би.

Поклатих глава.

– Не вярвам да струва чак милион.

– Все пак ще ида да извикам Томи.

После се стрелна покрай гаража като мълния и го чух как тича към Томи.

Обиколих още няколко пъти скалата с надеждата да определя поне приблизително теглото ѝ, но без особен успех. Чудех се какво да правя по-нататък.

Прибрах се у дома и прочетох упътването върху кутията с инсектицид. Отворих я и я изпробвах. Аерозолът работеше.

Коленичих пред прага на кухненската врата и се опитах да открия мравешката пътека. Не успях да видя нито една мравка, обаче от опит знаех, че те са малко по-големи от точки и почти прозрачни, така че много трудно се забелязваха.

Малък проблясък в един от ъглите на кухнята привлече погледа ми и аз се извърнах нататък. Дребна златисто блещукаща точка се бе понесла покрай кухненския шкаф в посока към мивката. Бе една от необичайните калинки. Насочих аерозола към нея и натиснах бутона, но тя продължи пътя си и се скри под умивалника.

След като буболечката изчезна, възобнових търсенето на мравките, но от тях нямаше и следа. Нямаше мравки, които да влизат през кухненската врата. Или пък да излизат през нея. Нямаше никакви мравки и върху мивката и кухненската маса.

Излязох от къщата и се заех с операция „Оса“. Знаех, че задачата ще да бъде трудна. Гнездото на осите бе разположено непосредствено до капандурата на таванския прозорец и затова – труднодостъпно. Огледах мястото и реших, че най-разумно ще е да изчакам настъпването на нощта, когато всички оси щяха да се приберат в гнездото. Тогава щях да се покатеря по стълбата и да им видя сметката, а сетне да се измъкна с максимална скорост, като внимавам да не си счупя врата.

Ще призная, че никак не ми се занимаваше с тази работа, но от тона на Хелън на сутрешния разговор ми бе станало ясно, че няма място за шикалкавене.

Около гнездото летяха няколко оси. Докато ги наблюдавах, две от тях паднаха на земята.

Чудейки се какво става, се доближих до гнездото и видях, че земята под него е буквално обсипана с мъртви и агонизиращи оси. Дори докато запах учудено, падна още една и започна да се гърчи.

Огледах внимателно мястото с надеждата да открия какво става. Единственото, което забелязах, бе че отвреме-навреме някоя оса пада мъртва.

Това бе чудесно. Щом нещо бе започнало да убива осите, то аз щях да си спестя това усилие.

Тъкмо оставях флакона с инсектицида в кухнята, когато откъм задния двор дотърчаха задъхани Били и Томи Хендерсън.

– Господин Марсдън – каза Томи, – онази скала там е ахат. Петнист ахат.

– Е, много хубаво – отвърнах.

– Не ме разбрахте – каза Томи. – Ахати с такива размери не съществуват. Особено петнисти. Наричат ги „Ахати от Горното езеро“ и не са много по-големи от вашия юмрук.

Това привлече вниманието ми и реших да направя още един оглед на скалата в градината. Децата ме последваха.

Тази скала наистина бе нещо чудесно. Погалих я и реших, че съм имал късмет, дето се е озовала в моята градина. Вече бях забравил гергините.

– Бас държа, че бихте могли да вземете много пари за нея – каза Томи с блеснали очи.

Не отричам, че същата мисъл бе проблеснала и в моето съзнание.

Отново протегнах ръка към скалата и я натиснах леко, колкото да усетя нейната масивност.

Скалата помръдна.

Изненадан, аз я натиснах малко по-силно и тя отново помръдна.

Томи бе удивен.

– Това е много странно, господин Марсдън. Въобще не би трябвало да се отмества. Та тя тежи поне няколко тона. Вие сигурно сте страшно силен човек.

– Не съм силен – отвърнах. – Поне не чак толкова силен.

Върнах се в къщата и прибрах инсектицида. След това приседнах на стълбището пред входната врата и се замислих.

От момчетата нямаше и следа. Навярно бяха отишли да разгласят новината из целия квартал.

Ако това нещо бе наистина ахат, огромен ахат, както каза Томи, щеше да представлява фантастичен музеен експонат и да ми донесе пари. Ако бе ахат, обаче, защо тогава бе толкова лек? Дори и десет мъже не би трябвало да могат да го помръднат.

Какви ли права щях да имам върху него, ако наистина се окажеше ахат? Той бе в моята собственост и бе редно да ми принадлежи. Ами ако дойдеше някой и предявеше претенции върху него?

Имаше и още една загадка – как се бе оказал тук? Докато търсех отговори на тези въпроси, иззад ъгъла на къщата се появи Доби и седна на стъпалата до мен.

– Много интересни неща се случват напоследък – рече. – Разбрах, че в градината ти се е появила ахатова скала.

– Така мисли Томи Хендерсън. Той би трябвало да знае. Били ми каза, че е голям спец на тема скали.

Доби почеса мустаците си.

– Хобито е велико нещо – каза. – Особено за децата. От хобитата научават много неща.

– Прав си – съгласих се без особено въодушевление.

– Тази сутрин след закуска синът ти ми донесе едно насекомо, за да го идентифицирам.

– Казах му да не ти досажда.

– Много се радвам, че ми го донесе – каза Доби. – Такова насекомо не бях виждал.

– Аз го взех за калинка.

– Имаш известно основание – съгласи се Доби. – Действително

съществува малка прилика. Ако ме питаш, обаче, не съм сигурен дали въобще е насекомо. Право да ти кажа, в много отношения наподобява повече костенурка, отколкото насекомо. Въобще му липсва сегментацията, която ще откриеш у всички насекоми. Външният му скелет е изключително твърд, може да прибира главата и крачката си в тялото и няма антени.

Поклати глава озадачен.

– Необходим е, разбира се, един много по-обстояен оглед, преди да се пристъпи към класификация. Случайно да имаш и други от тези буболечки?

– Преди малко видях една да тича из кухнята.

– Имаш ли нещо против, ако видиш друга, да я уловиш и ми я дадеш?

– Ни най-малко – отговорих. – Ще се опитам да ти набавя една.

Изпълних обещанието си. След като си тръгна, слязох в мазето, за да потърся още буболечки. Видях няколко, но така и не успях да хвана нито една от тях и след малко се отказах от опитите си.

След вечеря от отсрещната страна на улицата се появи Артър Белсън. Беше развълнуван, което не бе необичайно състояние за него. Артър е нервен мъж с остри черти, който много лесно се разстройва.

– Чух, че скалата в двора ти е ахат – рече. – Какво смяташ да правиш с нея?

– Не знам. Сигурно ще я продам, стига да се намери кой да я купи.

– Възможно е да е много ценна – каза Белсън. – Не можеш просто да я оставиш така. Може да дойде някой и да я открадне.

– Не виждам какво мога да направя – отвърнах. – Определено не мога да я преместя, а не смятам да стоя цяла нощ на пост до нея.

– Няма защо да стоиш на пост – рече Белсън. – Аз иде имам тази грижа. Ще ѝ монтирам алармена инсталация.

Идеята не ме въодушеви кой знае колко и се опитах да го разубедея. Артър обаче бе като хрътка, попаднала на заешка следа. Отиде в мазето си, донесе оттам макара с кабел и кутия с инструменти и се зае за работа.

Когато привършихме, почти стана време за лягане. Кабелите бяха свързани с алармен звънец, разположен от вътрешната страна на кухненската врата. Хелън гледаше кисело, тъй като не искаше никой да ѝ бърника из кухнята, независимо че бе заради ахата.

Звънецът на алармената инсталация ме събуди посред нощ и първоначално не успях да съобразя какъв е целият този шум. Сетне се сетих

за нея и бързо се спуснах по стълбите. На предпоследното стъпало стъпих на нещо, което се изтърколи изпод крака ми, така че се проснах на пода във всекидневната. При падането си съборих една лампа, която се стовари върху мен и ме удари по главата, и един стол, оплетен в кабела на лампата.

Явно бях стъпил върху стъклено топче. Проклетото хлапе отново бе осеяло къщата с топчета. А бе твърде голямо за това. Би трябвало да знае, че не трябва да се оставят топчета върху стълбището.

На ярката лунна светлина, проникваща през прозореца, видях как топчето се движи. Не се търкаляше, а се движеше. Много други топчета също се движеха с голяма скорост по пода. Целият под бе осеян с блестящи златни топчета, огряни от лунната светлина.

И това не бе всичко. В самата среда на дневната стоеше хладилникът!

Алармата продължаваше да дрънчи със силен звук. Стегнах се, освободих се от лампата и бързо се отправих към кухненската врата зад мен. Чух писъците на Хелън, идващи откъм горния етаж.

Отворих вратата и след това, без да се обувам, запраших през овлажнената от росата трева към ъгъла на къщата.

До скалата стоеше замаяно куче. По някакъв начин бе успяло да оплете единия си крак в глупавите кабели на Белсън и сега стоеше там на три крака и се опитваше да се измъкне.

Извиках му и се наведох да потърся в тревата нещо, с което да го замеря. То направи рязък напън, освободи се и бързо се затича към улицата, а ушите му плюсяха в утринния ветрец.

Звънецът зад гърба ми замълча.

Извърнах се и се отправих обратно към къщата. Чувствах се като глупак.

Внезапно си спомних, че бях съзрял хладилника в средата на дневната. Това е невъзможно, казах си. Хладилникът си е в кухнята и никой не го е местил оттам. Преди всичко, няма никакви причини един хладилник да се намира в дневната, та нали мястото му е в кухнята. На второ място, нямаше кой да го помръдне, а ако все пак някой се бе опитал да стори това, щеше да разбуди цялата къща.

Реших, че са започнали да ми се привиждат разни неща. Заради скалата и буболечките бях започнал да халюцинирам.

Оказа се, че не съм прав.

Хладилникът продължаваше да стърчи в средата на дневната. Захранващият му кабел бе измъкнат от контакта и върху мокета се бе

образувала локва от стапящия се лед.

– Ще похаби мокета! – изкрещя ми Хелън, без да сваля поглед от странстващия хладилник. – И храната ще се развали, и ...

Били, все още сънен, се спусна по стълбите.

– Какво става тук? – попита.

– Не знам – отговорих му.

Насмалко сякаш да му разкажа за буболечките, които търчаха по пода, но се усетих навреме. Нямахме смисъл да тревожа повече Хелън.

– Хайде да върнем хладилника на мястото му – предложих. – Тримата заедно ще се справим.

Започнахме да дърпаме, бутаме и влачим хладилника, оставихме го на мястото му и го включихме в контакта. Хелън взе отнякъде парцали и започна да подсушава мокрия мокет.

– Имаше ли нещо при скалата, татко? – попита Били.

– Едно куче – отговорих. – Само едно куче.

– Аз още от началото бях против това – каза Хелън, коленичила и заета с килима. – Тази идея беше съвсем глупава. Никой нямаше да дойде да ти краде скалата. Не можеш просто да повдигнеш една скала и да я отнесеш. Този Артър Белсън е съвсем смахнат човек.

– Съгласен съм – отвърнах виновно. – Но ти знаеш, че е много добросъвестен човек и че всичките му мисли са изпълнени с разни устройства...

– Тази нощ въобще няма да можем да мигнем – каза Хелън. – Ще се будим поне дузина пъти, за да гоним уличните кучета и котки. И въобще не вярвам тази скала да е ахат. Хванахме се на думите на Томи Хендерсън.

– Томи Хендерсън е страхотен спец на тема скали защити Били приятеля си. – Няма ахат, който да не разпознае. У дома си има пълна кутия за обувки с тях.

Започнахме да спорим за скалата, а не за това, което наистина трябваше да ни смугне, за това, което противоречеше най-силно на здравия разум – преместения хладилник.

Изведнъж в главата ми се появи догадка. Случайна, дошла от нищото, тя изпълни съзнанието ми.

Потреперих от тази мисъл, но въпреки усилията си не успях да се освободя от нея.

Дали пък не съществувате някаква връзка между хладилника и буболечките?

Хелън най-сетне се изправи.

– Готово – рече сърдито. – Повече от това не мога да направя. Дано не се е повредил.

Буболечка, мислех си, нито една буболечка не би могла да премести хладилник. Нито хиляда буболечки. И, най-важно, нито една буболечка нямаше да пожелае да направи това. На една буболечка щеше да ѝ бъде все едно дали хладилникът е в хола или в кухнята.

С делови вид Хелън остави влажния парцал да съхне в мивката върна се в дневната и загаси осветлението.

– Да си лягаме – рече. – Ако извадим късмет, може и да успеем да подремнем.

Отидох до алармената инсталация, разположена до кухненската врата, и я изключих.

– Сега наистина ще подремнем – казах.

Самият аз не се надявах да заспя. Реших, че ще изкарам остатъка от нощта буден и в размисли за случилото се с хладилника. Все пак успях да се унеса, макар и не за дълго.

Точно в шест и половина оркестърът на Белсън ме изкара от леглото.

Хелън седна в леглото и запуши с ръце ушите си.

– О, не отново! – възкликна.

Затворих прозорците и шумът леко затихна.

– Покрий главата си с възглавница – предложих ѝ. Облякох се и сляхох на долния етаж. Хладилникът си беше в кухнята и всичко изглеждаше наред. Няколко буболечки шареха насам-натам, но не докосваха нищо.

Приготвих си закуска и сетне се отправих за работа. За втори пореден път пристигах в службата преди началото на работното време. Мислех си, че ако тази работа продължи, ще трябва всички съседни да се съберем и да вземем някакви мерки срещу Белсън и неговия оркестър.

Денят протече добре. Сутринта успях да пласирам две полици и да подготвя трета.

Когато се прибрах у дома рано следобед видях, че ме очаква един индивид със странен поглед.

– Ти ли си Марсдън? – попита. – Ти ли си този, дето държи в градината си ахатова скала?

– Казаха ми, че била такава – отговорих.

Човекът бе небрежно облечен дребосък, с торбести брезентени панталони и армейски обувки. Под колана му бе мушнато геоложко чукче, един от тези инструменти, които от едната страна са като чукове, а от

другата като кирки.

– Чух за това – каза човекът с възбуден и донякъде войнствен глас.
– Не мога обаче да повярвам. Толкова големи ахати няма.

Държането му не ми хареса.

– Ако сте дошъл тук да спорите...

– Няма такова нещо – реагира човекът. – Казвам се Кристиан Бар и съм колекционер на камъни, нали ме разбирате. Откак се помня съм се занимавал с това. Притежавам много голяма колекция. Председател съм на местния клуб на любителите на камъни. Няма изложба, на която да не съм спечелил награди. Помислих си, че ако притежавате такава скала...

– Да?

– Ами, ако притежавате такава скала, бих могъл да я купя. Първо обаче трябва да я видя.

Наместих шапката на главата си.

– Да вървим – казах.

Вече в градината, Бар изпадна във възторг от скалата. Напљончи пръст и потри оголените места. Наведе се и я огледа внимателно. Плъзна ръка по повърхността. Промърмори нещо под носа си.

– И? – попитах.

– Действително е ахат – каза задъхалият се Бар. – По всички признаци изглежда, че е цялостен, съвършен ахат. Ето, вижте тези дупчици, това са следи от вулканичния мехур, в който се е образувал. Винаги имат такава окраска на повърхността. Ето и характерната шарка. В местата, където повърхността е олющена, се виждат следи от подраковинни наслоения. И разбира се, напълно видим е слоестият характер на минерала.

Извади геоложкото чукче от пояса си и леко удари скалата. Тя закънтя като чудовищна камбана. Бар застина и отвори уста от удивление.

– Не би трябвало да издава такъв звук – изрече, след като донякъде се посъвзе. – Звучи, сякаш е куха.

Отново удари скалата и тя повторно заехтя.

– Ахатът е много странен материал – каза. – По-здрав е от най-яката стомана. Допускам, че от него може да се направи и камбана, стига да знаеш как.

Плъзна чукчето в пояса си и отново огледа скалата.

– Може би е гърмящо яйце – мърмореше под носа си. – Всъщност не. Не е възможно. В гърмящото яйце ахатът се намира в центъра, не на повърхността. А и този ахат е петнист, а петнистите ахати нямат

отношение към гърмящите яйца.

– Какво представлява гърмящото яйце? – попитах, но той не ми отговори. Бе се навел и разглеждаше долната част на скалата.

– Марсдън – попита, – колко искаш за това нещо?

– Назови някаква сума – казах. – Нямам представа колко би могло да струва.

– Готов съм веднага да ти броя хилядарка.

– Не съм съгласен – казах.

Не твърдя, че намерих сумата за недостатъчна. Просто знам, че по принцип не трябва да се съгласяваш с първата оферта.

– Ако не беше кухня, щеше да струва много повече – каза Бар.

– Не може да си сигурен, че е кухня.

– Та нали сам чу как изкънтя, когато я ударих?

– Възможно е поначало така да си звучи.

Бар поклати глава.

– Нещо не е наред – оплака се. – Никой не е виждал толкова голям петнист ахат. Кухи ахати не съществуват. А и ти не знаеш откъде се е появил този.

Не му отговорих. Нямахше причини да го правя.

– Виж – каза той след малко. – Пробит е. Ей там долу има отвор.

Наведох се и погледнах мястото, което той посочи. И наистина, там имаше малък отвор, с диаметър от не повече от един сантиметър със съвършено правилна форма и ясно очертани краища, сякаш някой го бе пробил с бормашина.

Бар се огледа, откри някакъв дълъг плевел и го почисти от листата. Стъблото, дълго около седемнадесет сантиметра, без проблеми премина през отвора.

Бар отстъпи назад и смръщено огледа скалата.

– Куха е, няма съмнение – рече.

Не му обърнах особено внимание. Бях започнал да се потя. В съзнанието ми бе започнала да се оформя друга откачена мисъл.

Отворът имаше точно такъв размер, че през него да могат да минават буболечките.

– Виж какво – каза Бар, – ще ти дам две хиляди и ще те отърва от тази грижа.

Поклатих глава. Явно бях започнал да откачам, след като потърсих връзка между буболечките и скалата само защото отворът имаше подходящ размер. Сетих се, че преди това бях започнал да търся връзка между буболечките и хладилника. На всеки нормален човек бе съвършено

ясно, че буболечките просто нямаше как да имат нещо общо с хладилника или със скалата.

Та те бяха просто обикновени буболечки. Е, може би не съвсем обикновени, но все пак буболечки. Наистина, бяха озадачили Доби, но самият той неведнъж бе казвал, че съществуват много все още неклассифицирани буболечки. Може би тези принадлежаха към някакъв странен вид, внезапно появили се на белия свят вследствие на екологически взрив, след като дълго време са били неизвестни.

– И какво? – попита удивеният Бар. – Не те ли устройват две хиляди?

– Ъ? – реагирах, след като се завърнах на земята.

– Току-що ти предложих две хиляди за скалата.

Огледах го внимателно. Не приличаше на човек, готов да даде две хиляди само за едно хоби. По-скоро разбираше от този вид стока и искаше да направи удар. Искаше да ми отнеме скалата преди да съм успял да осъзная истинската ѝ стойност.

– Ще си помисля – отговорих му небрежно. – Ако реша да приема предложението ти, къде мога да те открия?

Даде ми адреса си с троснат глас и неохотно се сбогува. Очевидно бе ядосан, че не приех неговите две хиляди. Зави покрай гаража и след малко чух как запали двигателя на колата си и отпътува.

Замислих се дали не трябваше да приема двете хиляди. Две хиляди бяха много пари и щяха да ми свършат работа. Човекът обаче бе твърде нетърпелив и погледът му бе изпълнен с алчност.

Поне едно нещо беше ясно. Не биваше да държа скалата в градината. Бе твърде ценна, за да остане неохранявана. Трябваше да я вкарам в гаража и да я заключа. Джордж Монтгомъри имаше скрипец и въже. Можеше да му поискам да ми услужи с тях, за да преместя скалата.

Отправих се към къщи, за да съобщя добрата новина на Хелън, макар и да бях сигурен, че тя ще ми се скара, задето бях отхвърлил офертата от две хиляди долара.

Тя ме посрещна на кухненската врата, прегърна ме и ме целуна.

– Рандъл – изгука, – това е наистина прекрасно.

– И аз мисля така – съгласих се, като се зачудих кога е могла да разбере това.

– Ела само да ги видиш – каза. – Буболечките почистват къщата!

– Какво правят? – извиках.

– Ела само да ги видиш – каза тя и ме задърпа. – Такова нещо не си виждал. Всичко направо блести от чистота!

Последвах я в хола, изпълнен с неверие, граничещо с ужас.

Буболечките се бяха строили в батальони и работеха съвсем целенасочено. Една дружина, строена в четири редици, се бе покатерила на гърба на кресло. Това, което видях, приличаше на телевизионна реклама. Долната половинка от облегалката на креслото бе така чиста, че изглеждаше като нова, докато горната си оставаше захабена.

Друга група почистваше масата. Трета се бе заела с шкафа в ъгъла на стаята, а едно малко войнство лъскаше телевизора.

– Вече почистиха целия мокет – изпищя от удоволствие Хелън. – Тази част от стаята е съвсем чиста, а някои вече се заеха с камината. Нора не щеше даже да я докосне. Сега нейните услуги повече няма да ми трябва. Рандъл, даваш ли си сметка, че тези буболечки ще ни спестят двадесетте долара седмично, които плащаме на Нора? Дали няма да е добре да ми дадеш да ги изхарча аз? Нуждая се от много неща. От години не съм си купувала нова рокля, време е да си взема шапка, а и завчера видях едни обувки...

– Ама това са буболечки! – извиках. – Знам, че те е гнус от тях. Че ги ненавиждаш. Буболечките не чистят мокета. Направо го изядат.

– Така е, Рандъл, обаче тези буболечки са умни – възрази щастлива Хелън. – Не ме е гнус от тях. Не приличат на мравките и паяците. Не те побиват тръпки, като ги гледаш. Я ги виж колко са спретнати, дружелюбни и игриви. Дори бих казала, че са красиви. Приятно ми е да ги гледам как работят. Не са ли очарователни? Виж само колко са дружни, щом трябва да свършат някаква работа. Досуш като прахосмукачка са. Достатъчно е да преминат върху нещо, за да не остане там и следа от прах и мръсотия.

Докато наблюдавах усърдните занимания на буболечките, почувствувах как върху гърба ми преминават ледени тръпки. Колкото и да бе противен изводът на здравия разум, вече си бях дал сметка, че подозренията ми относно връзката на буболечките с хладилника и скалата съвсем не са били налудничави.

– Ще позвъня на Ейми – каза Хелън, като се запъти към кухнята. – Ще ми се веднага да й съобщя тази прекрасна новина. Как мислиш, дали бихме могли да й дадем някои от буболечките? Колкото да й помогнем да започне да обзавежда дома си.

– Почакай малко. Тези неща не са буболечки.

– Не ме интересува какво са – рече безгрижно Хелън, която вече бе започнала да набира номера на Ейми. Важното е, че почистват къщата.

– Хелън, все пак, изслушай ме...

– Тихо! – отвърна ми тя закачливо. – Не мога да разговарям с Ейми, ако ти се... Ейми, ти ли си?

Видях, че работата е безнадеждна. Оттеглих се, претърпял пълно поражение.

Реших да поразчистя някои неща от гаража, за да освободя място за скалата.

Вратата бе отворена. Били съсредоточено майстореше нещо на тезгяха.

– Здравсти, сине! – казах с колкото се може по-бодър глас. – С какво се занимаваш?

– Правя капани, татко. Искам да уловя някои от буболечките, които почистват къщата. Томи ми е партньор. Отиде у тях да донесе малко стръв.

– Стръв ли?

– Да. Разбрахме, че обичат ахати.

Подпрях се на една гредка, за да не се олюлея. Събитията се развиваха по-бързо, отколкото можех да ги възприема.

– Поставихме капани в мазето, където е пълно с буболечки – обясни Били. – Опитяхме с всякаква стръв – сирене, ябълки, умрели мухи и какво ли още не, но буболечките въобще не ги докоснаха. Томи имаше в джоба си едно съвсем малко ахатче, от най-разпространените, така че опитахме и с него.

– Откъде ви дойде на ум да опитате с ахат, сине? Трудно е да си представиш по-неподходяща...

– Ами нали ти казах, татко, че опитахме всичко...

– Да, да. Всъщност, има логика в опита ви...

– Досадното е, че трябва да правим капани от пластмаса – продължи Били. – Само тя ги задържа. Пробиват капаните от всякакъв друг материал.

– Кажи ми, какво мислите да правите с тези буболечки, щом ги уловите?

– Ще ги продаваме, разбира се. С Томи решихме, че лесно ще се пласират. Щом хората разберат как почистват къщите, ще ги купуват. Ще искаме по пет долара за половин дузина. Това е къде-къде по-евтино от прахосмукачка.

– Обаче само шест насекоми...

– Те се размножават – каза Били. – И то много бързо. Преди два дена бяха само няколко на брой, а сега са плъпнали из цялата къща.

Били продължи да майстори капана си.

Накрая каза: „Татко, ако искаш, можеш да се включиш и ти. Трябва ни начален капитал, за да купим пластмаса, с която да направим повече и по-здрави капани. Бихме могли да направим голям удар“.

– Виж, сине, ти продаде ли вече някои от буболечките?

– Ами, опитахме се, обаче никой не ни повярва. Решихме да изчакаме мама да разпространи новината.

– Какво направихте с буболечките, които уловихте?

– Дадохме ги на доктор Уелс, който ни беше помолил за това. Не му взехме пари.

– Били, ще те помоля за нещо.

– Разбира се, татко. За какво става дума?

– Засега не продавай никакви буболечки. Не продавай нищо, преди да съм ти разрешил.

– Татко, моля ти се...

– Сине, имам чувството, че тези буболечки са извънземни.

– И ние с Томи си помислихме същото.

– Какво?

– Ами, татко, първо решихме да ги продаваме на парче, като екзотични животинчета. Това беше преди да разберем, че могат да почистват. Мислехме, че някои хора могат да ги купят, защото имат много странен вид. Томи предложи да казваме, че са извънземни буболечки, докарани от Марс или нещо от този род. После обаче се замислихме над това и колкото повече разсъждавахме, толкова повече започнахме да дозираме, че може и наистина да са от Марс. Не са същински насекоми, доколкото успяхме да установим. Не приличат на нито едно земно животно...

– Добре – казах. – Добре.

Такива са днешните деца. Много бързо се развиват. Ти мислиш как да им обясниш нещо, а те вече го знаят. Така е.

Искрено казано, това не прави чест на възрастните.

– Предполагам, че сте размишлявали и как са пристигнали тук.

– Не сме съвсем сигурни – каза Били – но имаме една теория за това. В оная скала намерихме отвор с размерите на буболечка. Допуснахме, че може да са използвали нея.

– Няма да ми повярваш, сине, обаче и аз си помислих същото. Не успях да отгатна само каква енергия са използвали. Какво е придвижвало скалата през космическото пространство?

– Ами, татко, и ние не знаем. Има обаче нещо друго. Възможно е по време на пътуването да са използвали скалата за храна. Сигурно са

пътували само няколко от тях, така че е щяла да им стигне за години. И така, започнали са да изяждат ахата, като той е ставал кух и по-лесен за управление. А отвора са го прегризали едва след кацането.

– Ахатът все пак е само скала...

– Ти не ме слушаш внимателно, татко – каза търпеливо Били. – Нали ти обясних, че ахатите са единствената стръв, която ги привлича?

– Рандъл – обади се Хелън откъм вратата. – Ако нямаш нищо против, ще взема колата и ще се отбия до Ейми. Просто гори от нетърпение да чуе за буболечките.

– Взemi я – отговорих. – И без това няма къде да ходя. Ще си бъда у дома.

Тя се отправи към колата, а аз се обърнах към Били.

– Не пипай нищо, преди да се върна.

– Къде ще ходиш, татко?

– Ще се отбия у Доби.

Доби бе седнал на пейка, разположена под ябълково дърво. На лицето му бе изписана тревога, но това не му попречи да говори.

– Рандъл – започна, още щом ме забеляза, – днешният ден е много тъжен за мен. – Цял живот съм се гордял с професионалната прецизност, която проявявах в своята работа. Днес обаче съвсем съзнателно в изблик на раздразнение наруших всички възможни принципи на експерименталните и лабораторни техники.

– Това не е хубаво – казах, без все още да разбирам какво точно има предвид. Това не бе нещо необичайно. Често не бе възможно да се разбере какво иска да каже.

– Виновни са твоите проклетни буболечки – рече Доби с укор в гласа.

– Ти нали сам поиска повече буболечки? Разбрах, че Били ти е донесъл.

– Вярно е. Исках да ги изследвам, да им направя дисекция и да разбера как се движат. Може би си спомняш, че ти казах колко е твърд екзоскелетът?

– Разбира се, че си спомням.

– Рандъл – продължи тъжно Доби, – ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че този екзоскелет бе толкова твърд, че не можах да му направя нищо? Не успях нито да го срежа, нито да го отлепя. Знаеш ли какво направих?

– Нямам представа – отвърнах. Бях започнал да ставам нетърпелив. Надявах се най-сетне да започне да говори по същество. Нямаше смисъл

обаче да го подканвам към това. Той никога не бързаше.

– Е, тогава ще ти кажа – рече Доби. – Взех един от тези малки негодници и го поставих върху наковалня. Сетне взех чук и го тряснах с все сила. Искрено ти казвам, че не се гордея с постъпката си. Във всяко отношение тя е отрицание на принципите на лабораторната техника.

– На твоето място не бих се тревожил от това – казах. Самите обстоятелства, при които е станало, са необичайни. Според мен важното е какво си успял да научиш за буболечката...

Внезапно в главата ми просветна ужасна мисъл.

– Само не ми казвай, че чукуът не е свършил работата!

– А, напротив, свърши чудесна работа – рече Доби с известно задоволство. – Видях му сметката. Стана на пух и прах.

Приседнах на пейката до него и започнах да чакам. Знаех, че в крайна сметка ще ми каже какво е видял.

– Много удивителна работа – каза Доби. – Да, наистина много удивителна работа. Тази буболечка бе направена от кристали. От нещо, което наподобява най-фин кристален прах. В нея нямаше никаква протоплазма Или поне аз не успях да забележа – добави предпазливо.

– Кристална буболечка! Та това е невъзможно!

– Невъзможно – повтори Доби. – По земните стандарти – да. Това е в разрез с всичко, което знаем и мислим. Въпросът обаче е дали нашите земни стандарти са универсални.

Не казах нищо, но почувствувах голямо облекчение, че и някой друг разсъждаваше като мен. Това можеше да се приеме като свидетелство, че не съм луд.

– Разбира се, – каза Доби – това рано или късно трябваше да се случи. Рано или късно някой чужд разум неизбежно щеше да ни открие. Представяхме си какви ли не чудовища и ужасии, но така и не успяхме да отгатнем истинските...

– Засега нямаме основания да се страхуваме от буболечките – побързах да кажа. – Дори биха могли да ни бъдат полезен съюзник. Вече започнаха да ни помагат. Може би предлагат да сключим сделка. Ние ще им осигурим място за живеене, а те в замяна...

– Грешиш, Рандъл – предупреди ме тържествено Доби. – Тези неща са извънземни. Не си помислят даже и за миг, че те и човешката раса биха могли да имат дори една-единствена обща цел или концепция. Жизненият им процес какъвто и да е той, ни е свършено чужд. Такива би следвало да бъдат и техните разбирания. В сравнение с тях един земен паяк ти е брат.

– Те обаче почистиха дома ни от мравките и осите.

– Може и да са почистили къщата ти от мравки и оси, но съм уверен, че не ги е движело желанието да ти помогнат. Не вярвам да са имали намерението да подобрят живота на човека, в чийто дом по случайност са намерили убежище и установили лагер или предмостие, както искаш го кажи. Съмнявам се да те възприемат другояче освен като някакво загадъчно чудовище, с което все още не знаят как да се справят. Е, убили са твоите насекоми, но са свършили това на собственото си житейско равнище. Може би са съзрели в тях някаква потенциална заплаха или препятствие.

– Дори и при това положение бихме могли да ги използваме – съобразих нетърпеливо. – С тяхна помощ бихме могли да контролираме вредните насекоми и в частност разпространителите на болести.

– Настина ли? – попита Доби. – Какво те кара да мислиш, че ще сме в състояние да направим това? Те биха могли да избият не само вредните, а всички насекоми. Можем ли да лишим нашия растителен свят от опрашители? Давам ти само един пример.

– Може и да си прав – казах, – но не си в състояние да ме убедиш, че трябва да се опасяваме от буболечките, дори и да са кристални. Даже и да се превърнат в някаква заплаха, ще открием начин да се справим с тях.

– Откакто съм седнал тук, не преставам да мисля за нещо – каза Доби. – Дойде ми на ум, че може би се сблъскваме с форма на обществено устройство, непозната на нашата планета. Убеден съм, че тези извънземни създания задължително действат в съответствие с принципите на кошера. Не трябва да ги разглеждаме като отделни единици, а като едно цяло. Като един-единствен разум със собствени цели и действия.

– Ако наистина си убеден, че са опасни, какво според теб би трябвало да направим?

– Все още притеждавам наковалня и чук.

– Остави шегите, Доби.

– Прав си – каза Доби. – Въпросът не е смешен и няма да бъде решен с наковални и чукове. Най-разумно според мен би било да се евакуира районът и да се взриви над него атомна бомба.

Откъм пътеката се зададе запъхтияният Били.

– Татко! – крещеше. – Татко!

– Успокой се – казах му и го хванах за ръката. – Какво става?

– Някой унищожава мебелите ни – извика Били – и ги изхвърля извън къщата.

– Почакай малко. Сигурен ли си в това?

– Те ги унищожават! Мама ще побеснее!

Реших да не го разпитвам повече. Отправих се към къщата с максималната възможна скорост. Били бе плътно до мен, а ариергардът бе представен от Доби, който приличаше на възбуден козел.

Мрежестата врата на кухнята зееше широко отворена, сякаш някой я бе откъснал от пантите. До нея, непосредствено пред прага, се бе образувала купчина от разкъсан плат и парчета от разтрошени столове.

Изкачих стъпалата на един дъх и се отправих към вратата. Тъкмо когато стигнах до нея, една голяма сянка се зададе насреща ми и едва успях да отскоча встрани. Върху купчината парчетии се стовари изкормен люлеещ се стол. Приличаше на гротескна карикатура на самия себе си.

Вече се бях окопитил. Отидох бързо при купчината и взех оттам крака на един стол. Стиснах го здраво, нахълтах през кухненската врата, прекосих кухнята и влетях в дневната. Ако там имаше някой, щеше да опита тоягата.

Нямаше обаче никого. Поне аз не видях нищо.

Хладилникът отново се бе озовал в центъра на стаята, заобиколен от купища тенджери и тигани. До него бяха подпрени пружините на люлеещия се стол. Целият мокет бе осеян с болтове, гайки, гвоздеи и кабели с различна дължина.

Отнякъде се чу странен пукот и бързо се озърнах, за да видя източника на шума. Открих го веднага.

В единия ъгъл любимото ми кресло бавно и по странен начин се разпадаше пред очите ми. Гвоздеите, прикрепящи дамската, плавно се измъкваха от дървото и падаха на пода с тихо туптене. Под крака на креслото падна един винт и то се наклони. Гвоздеите продължиха да излизат.

Усетих как на мястото на гнева ми се появява вледеняващ страх. Полазиха ме студени тръпки и кожата ми настръхна.

Започнах отстъпление. Не смеех да се обърна, така че отстъпих заднешком, като стисках тоягата.

Препънах се в нещо, рязко се извърнах и се подготвих за удар.

Беше Доби. Едва успях да се сдържа.

– Рандъл – каза Доби със спокоен глас, – това са пак твоите буболечки.

Посочи с ръка към тавана. Целият се бе превърнал в плътна маса от златни буболечки.

Част от страха ми се изпари и отново започнах да се ядосвам. Посегнах с тоягата към тавана. Тъкмо бях решил да дам един урок на малките гадинки, когато Доби ме улови за ръката.

– По-добре е да не ги дразниш – извика. – Не знаеш как ще реагират.

Опитах се да се освободя, но той ме стисна още по-силно.

– По моя преценка, обстановката е достигнала фаза на развитие, при която с нея не може да се справи един отделен гражданин – каза, докато се боричкахме.

Накрая престанах да се дърпам. Не вървеше да правя опит да се измъквам от яките лапи на Доби, пък и бях започнал да осъзнавам, че тоягата не е най-подходящото оръжие за борба с буболечките.

– Май си прав – казах.

Забелязах, че Били наднича през вратата.

– Махни се оттам – извиках. – Застанал си точно на огневата линия. Във всеки момент могат да изхвърлят през вратата онова кресло. Почти са приключили с него.

Били изчезна от полезрението ми.

Отидох в кухнята и се порових известно време в едно от чекмеджетата, докато открия телефонния указател. След това се обадох в полицията.

– Сержант Ендрюз на телефона – рече един глас.

– Слушайте ме внимателно, сержанте – започнах, – у дома се появиха буболечки...

– Че в кой дом ги няма? – попита щастливо сержантът.

– Сержанте, – казах, като се опитах да придам колкото се може голяма убедителност на гласа си – знам, че това, което ще ви кажа, ще ви прозвучи странно. Тези буболечки са особени. Унищожават мебелите ми и ги изхвърлят през вратата.

– Вижте какво – реагира все още щастливият сержант. – Най-добре си легнете и се опитайте да заспите. Ако не направите това, ще се наложи да ви прибера.

– Сержанте – казах му, – напълно съм трезвен...

Чу се щракане и връзката прекъсна.

Отново набрах номера на полицията.

– Сержант Ендрюз – каза гласът.

– Сержанте, преди малко ми затворихте телефона. Как можете да си позволявате такова нещо? Аз съм трезвен гражданин, който съблюдава законите и си плаща данъците и имам право на защита, та дори и на

известно любезно отношение, ако не възразявате. Щом ви казвам, че едни буболечки...

– Добре – каза уморено сержантът. – Сам си го изпросихте. Дайте си името и адреса.

Съобщих му ги.

– И господин Марсдън – продължи сержантът.

– Да. Какво има?

– За вас ще бъде добре наистина да има буболечки. Ако знаете какво е добро за вас, наистина ще трябва да има буболечки.

Затворих телефона и се огледах. Откъм дневната изтърча Доби.

– Пази се! – изкрещя. – Сега ще изхвърчи!

Любимото ми кресло, или по-точно това, което бе останало от него, изсвистя покрай мен. Удари се във вратата и остана известно време там. След това се разтресе, измъкна се пред нея и се стовари върху купчината в двора.

– Наистина изненадващо – каза запъхтеният Доби. Е, поне едно нещо стана ясно.

– Би ли ми казал какво ти е станало ясно? – рекох му троснато.

Бяха ми омръзнали неговите увъртания.

– Това е телекинеза – отвърна Доби.

– „Теле“ какво?

– Е, може би е само телепортиране – поясни Доби. – Става дума за възможността да придвижваш неща единствено с помощта на мисълта си.

– Според теб това телепортиране има ли някаква връзка с твоята теория за кошера?

Доби ме погледна удивено.

– Точно това имах пред вид.

– Не мога да разбера защо правят това – казах.

– Оставаше и да можеш – рече Доби. – Никой не очаква да ти е по силите да го разбереш. Никой не е в състояние да разбере мотивацията на едно извънземно същество. На пръв поглед би могло да се допусне, че събират метал. Възможно е действително да правят именно това. Събирането на метал обаче само по себе си не обяснява всичко. За да можеш да разбереш мотивите им...

Откъм улицата се разнесе воят на полицейска сирена.

– Пристигнаха – казах, и се затичах към портата. Полицейската кола спря и от нея изскочиха двама униформени.

– Ти ли си Марсдън? – попита първият.

Отговорих му, че аз съм Марсдън.

– Странно – изкоментира вторият. – Сержантът каза, че се е натряскал.

– Я ми обясни какво стана тук – каза първият, след като огледа купчината боклуци пред кухненската врата.

През вратата изсвистяха два крака на стол и с приглушен звук тупнаха на земята.

– Кой там изхвърля тези неща? – попита второто ченге.

– Буболечките – отговорих им. – Буболечките и Доби. Предполагам, че Доби е все още вътре.

– Я да приберем този Доби, преди да е разрушил всичко – каза първото ченге.

Не ги придружих. Щеше да бъде безсмислено да вляза с тях. Щяха само да ми зададат множество глупави въпроси. Доста подобни въпроси можеше да си задам и сам, без да ги чувам от друг.

Около къщата бе започнала да се събира малка тълпа. Били бе извикал част от приятелите си. Съседки усилено разнасяха новината, кудкудякайки като уплашени кокошки. Пред дома ми бяха спрели и няколко коли, чиито пътници бяха зинали от удивление.

Излязох на улицата и седнах на бордюра.

Реших, че нещата бяха започнали да се поизясняват. Ако Доби бе прав за телепортирането, а по всичко личеше, че е прав, вероятно скалата бе космическият кораб, с който буболечките се бяха придвижили до Земята. Щом можеха да използват силата си, за да унищожават мебели и да ги изхвърлят от къщата, по същия начин бяха в състояние да се придвижват и през пространството. Не е било задължително да използват за целта скала, могли са да се придвижат с каквото и да е.

С необремененото си детско мислене Били навярно бе напипал истината. Бяха използвали скалата, защото им служеше и за храна.

От къщата изскочиха полицаите и дойдоха при мен.

– Имате ли поне най-бегла представа какво става тук, господине? – попита единият.

Поклатих отрицателно глава.

– По-добре попитайте Доби. Той има готови отговори.

– Той каза, че тези неща са дошли от Марс.

– Не от Марс – поправи го вторият полицаи. – Ти подхвърли идеята за Марс. Той каза, че са дошли от звездите.

– Забавен старец е – каза първият полицаи. – Наговори ни толкова много неща, че не ни стигна времето, за да ги разберем.

– Я по-добре да се заемем с тази тълпа, Джейк – каза другият. – Не бива много-много да се доближава.

– Ще извикам подкрепления по радиото – отвърна Джейк.

Отиде до полицейската кола и влезе в нея.

– Ти не се отдалечавай – каза ми другият полицаи.

– Няма къде да ходя – отговорих.

Тълпата вече бе станала доста голяма. Бяха надошли още автомобили и част от пътниците бяха излезли на улицата. Повечето просто си стояха в колите и зяпаха. Вече се бе насъбрало огромно количество дечурлига и продължаваха да прииждат жени, вече от съседните улици. В квартали като нашия новините бързо се разпространяват.

Откъм двора, без да бърза, дойде Доби. Седна до мен на бордюра и започна да приглажда мустаците си.

– Да-а, безсмислено е – рече. – Няма как да не е безсмислено.

– Аз пък не мога да разбера защо първо почистиха дома – казах му.

– Защо им трябваше да чистят, преди да започнат да събират метала. Навярно има някаква причина за това.

Изскърцаха спирачки и една кола спря съвсем близо до нас. От нея изскочи Хелън.

– Само за малко да ви оставя, и нещо ще се случи – заяви.

– Това са твоите буболечки – рекох й. – Твоите мили буболечки-чистници. Започнаха да разпердушинват дома.

– Ами защо не ги спреш?

– Защото не знам как да ги спра.

– Те са извънземни – поясни спокойно Доби. – Дошли са от космоса.

– Доби Уелс, моля те да не се бъркаш. Ти си виновен за всички тези неприятности. Ти запали Били по насекомите, с които напълни цялата къща! Цяло лято пълни къщата с буболечки!

Отнякъде дотърча човек. Спря до мен и ме улови за ръката. Извърнах се и видях, че беше Бар, колекционерът на камъни.

– Размислих, Марсдън! – рече възбудено. – Предлагам ти да ти броя пет хиляди за тази скала. Готов съм още сега да ти напиша чека.

– Коя скала? – попита Хелън. – Да не би да говори за онази скала, дето е в задния двор?

– Точно за нея ми е думата – каза Бар. – Трябва да я притежавам.

– Продай му я – каза Хелън.

– Няма да му я продам – отвърнах й.

– Слушай, Рандъл Марсдън! – изкрещя тя. – Не можеш да

отклоняваш такова предложение! Само си помисли какво може да се купи с пет...

– Мога – отвърнах й твърдо. – Струва много повече. Вече не е просто ахатова скала. Сега е първият извънземен космически кораб, достигнал Земята. Мога да получа за него каквато цена си поискам.

Хелън зина от удивление.

– Доби – проговори с отпаднал глас, – истината ли казва?

– Според мен, да – рече Доби. – Поне в този конкретен случай.

Станахме и се отправихме към срещуположния тротоар.

– Госпожо, трябва да махнете колата си оттук – каза полицаят.

– Ако не искате да се отделяте един от друг, аз ще я преместя по-надолу по улицата – предложи Доби.

Хелън му даде ключовете и двамата прекосихме улицата. Доби влезе в колата и потегли.

Полицаяте бяха започнали да прогонват останалите коли.

Пристигнаха дузина полицейски коли, целите препълнени. Едни от полицаяте започнаха да разпръскват тълпата. Други направиха обръч около къщата.

Отвреме-навреме през кухненската врата излитаха счупени мебели, спално бельо, дрехи и пердета. Купчината отпадъци бе станала по-голяма.

Застанали отсреща, продължавахме да наблюдаваме унищожаването на нашия дом.

– Навярно вече почти са приключили – казах с глас, изпълнен със странно безразличие. – Любопитно е какво друго ще бъде изхвърлено.

– Какво ще правим сега, Рандъл? – попита жално Хелън, стиснала ме за ръката. – Та те направиха на нищо цялата ми покъщнина. Застраховката покрива ли това?

– Ами, не знам – отвърнах. – Не бях се замислял за това.

Беше самата истина. Никога не се бях замислял по въпроса. Нищо, че съм застрахователен агент.

Застрахователната полица я бях написал самият аз и сега отчаяно се мъчех да си припомня съдържанието на текста с дребния шрифт. Имах усещането, че потъвам. Можеше ли човек да се застрахова срещу такова нещо? Кой бе в състояние да го предвиди?

– Е, поне разполагаме със скалата – добавих. – Винаги можем да я продадем.

– Все още мисля, че трябваше да се съгласим на пет хиляди – каза Хелън. – Какво ще стане, ако правителството реши да я прибере?

Реших, че е права. Правителството проявяваше голям интерес точно към такива неща.

Замислих се дали наистина не трябваше да я продадем за пет хиляди.

Трима полицаи прекосиха двора и влязоха в къщата. Почти веднага изскочиха обратно. Подир тях се появи рояк от блестящи бръмчащи точици. Летяха толкова бързо, че и въздухът наоколо им стана златист. Полицаяте тичаха бързо, като приклякаха и правеха опити да се прикрият, размахвайки ръце над главите си.

Тълпата, която отново се бе насъбрала, се разпръсна с бягство. Полицейският кордон се разкъса и се оттегли с най-голямото възможно при подобни обстоятелства достойнство.

След малко се озовах зад къщата от другата страна на улицата. Все още стисках ръката на Хелън, която бе настръхнала от гняв.

– Нямахте защо да ме дърпаш така силно – рече. – Сама щях да те настигна. Заради теб си изгубих обувките.

– Остави обувките – казах й сърдито. – Работата става сериозна. Размърдай се, открий Били и се махнете оттук. Идете у Ейми.

– Имаш ли представа къде е Били?

– Били е някъде тук с приятелчетата си. Оглеждай се за група момчета.

– А ти?

– Аз ще поостана – казах.

– Нали ще се пазиш, Рандъл?

Потупах я по рамото и я целунах.

– Ще се пазя, разбира се. Нали знаеш, че не съм голям юнак. Хайде, бягай да търсиш момчето.

Малко след като тръгна, тя се извърна отново към мен.

– Дали въобще ще се приберем някой ден в нашия дом? – попита.

– Според мен, да, и то скоро – отвърнах. – Все някой ще намери начин да ги разкара оттам.

Докато наблюдавах как се отдалечава, се замислих над лъжата си.

Дали наистина щяхме някой ден да се приберем у дома? Дали всички хора, дали цялото човечество въобще щеше някой ден да се прибере у дома? Щяха ли буболечките да отнемат от човека чувството за уют и сигурност, изпитвани от него открай време в качеството му на единствен притежател на планетата?

Тръгнах към задния двор, открих обувките на Хелън и ги прибрах в джобовете си. Отидох до задната част на къщата и надникнах иззад

ъгъла.

Буболечките вече не преследваха никого, обаче ескадрила от тях кръжеше непосредствено около къщата на височината на покрива. Бе съвсем ясно, че патрулират.

Върнах се и седнах на тревата с гръб към къщата. Бе горещ летен ден със синьо небе. В такива дни човек би трябвало да си окоси ливадата.

Мислех, че е възможно да се води борба срещу нещо, което вдъхва ужас, колкото и страшно и противно да изглежда. Хладната самоувереност, с която буболечките преследваха целта си, съсредоточеността и деловитостта на техните действия обаче говореха, че бяхме изправени пред нещо различно.

Пренебрежителното отсъствие на интерес към нас бе сякаш шамар върху човешкото достойнство.

Чух нечии стъпки и удивено повдигнах очи.

Артър Белсън. Разтревожен.

Само по себе си това не бе нещо необичайно. Артър Белсън се тревожеше и за дреболии.

– Търсих те къде ли не – започна. – Срещнах преди малко Доби, и той ми каза, че тези твои буболечки...

– Не са мои – прекъснах го троснато. Бе ми омръзнало да слушам, че едва ли не съм собственик на буболечките и нося отговорност за идването им на Земята.

– Е, както и да е. Той ми каза, че налитат на метал.

Кимнах утвърдително.

– Така е, търсят метал. Може би го смятат за нещо много ценно. Може би там, откъдето са дошли, металите не достигат.

Отново се сетих за ахатовата скала. Ами, разбира се, ако разполагаха с метали, едва ли щяха да използват точно нея за пътуване.

– Едва успях да се прибера у дома – каза Белсън. – Помислих си, че е станал пожар. Целият квартал е пълнен с коли и има страхотни тълпи. Едва успях да си пробия път.

– Ела и седни – казах му. – Престани да мрънкаш.

Той обаче не ми обърна внимание.

– У дома има огромно количество метал – каза. – Цялото ми мазе е пълно с машини. Хвърлил съм прекалено много труд, време и пари в тях, за да допусна да им се случи нещо. Ти как мислиш, дали тези буболечки няма да започнат да шарят наоколо.

– В какъв смисъл да започнат да шарят?

– Ами в смисъл, като приключат с всички метали в твоя дом, да се заемат със съседните къщи.

– Не бях мислил за това – казах. – Намирам го за напълно възможно.

Започнах да си представям как буболечките посещават последователно околните къщи, прибират от тях метала и го трупат на едно място. Можеше да се получи голяма купчина, която да покрие целия квартал. А защо не и целия град?

– Доби каза, че били кристални. Не ти ли се вижда странно да има кристални буболечки?

Не казах нищо. Всъщност, той разговаряше сам със себе си.

– Не е възможно да съществуват кристални създания – продължи Белсън. – От кристали се правят други неща. Радиолампи и така нататък. Те не са живи.

– Излишно е да спориш с мен – казах. – Не аз съм виновен, че са кристални.

Откъм улицата се разнесе шумотевица. Изправих се на крака и надникнах иззад ъгъла на къщата.

В началото не забелязах нищо, заслужаващо внимание. Всичко изглеждаше мирно и тихо. Един или двама полицаи шетаха наоколо възбудено, но не успях да установя причината за това. На пръв поглед нищо не се бе променило.

След това една врата, бавно, едва ли не тържествено, се отдели от една от полицейските коли, паркирани до тротоара, и полетя към отворената врата на кухнята. Прекоси я, зави рязко наляво и изчезна от поглед.

Последва я огледало за задно виждане, а после, полицейска сирена. И те се скриха в къщата.

Боже мой, казах си, буболечките са се заели с колите.

Едва тогава забелязах, че два автомобила бяха останали без предни и задни калници. На няколко им се губеха вратите.

Реших, че буболечките най-сетне бяха успели да открият златна жила. Сега нямаше да мирясат, докато не оставят от колите само гумите.

С едно странно извратено задоволство си помислих, че в къщата ми нямаше достатъчно помещения, способни да поберат всички разглобени коли. Какво щяха да правят буболечките, след като домът ми се напълнеше?

Половин дузина полицаи прекосиха улицата и се отправиха към

къщата. Тъкмо достигнаха тревната площ, когато патрулиращите буболечки ги усетиха, образуваха златна дъга и се понесоха към тях.

Полицаяте избягаха в паника. След като си свърши работата, патрулът продължи да кръжи около къщата. Тя продължи да се изпълва с калници, врати, мигачи, фарове, антени за радио и други автомобилни части.

Неизвестно откъде се появи куче, започна да маха с дружелюбно любопитство опашка и се отправи към тревната площ.

Няколко буболечки напуснаха патрула и се устремиха към него.

Кучето, изненадано от бръмченето на пикиращите буболечки, понечи да избяга.

Закъсня.

Чуха се глухи удари, предизвиквани от куршумите, впиващи се в плътта. Кучето подскочи високо във въздуха и падна по гръб.

Буболечките полетяха обратно. Редиците им не бяха оредели.

Кучето се гърчеше на ливадата. Тревата бе опръскана с кръв.

Скрих се отново зад къщата и се опитах да не повърна.

Успях да се овладея и стомахът ми се успокои. Отново надникнах иззад ъгъла.

Всичко отново се бе успокоило. Мъртвото куче лежеше върху тревата. Буболечките деловито разглобяваха колите. Не се виждаха полицаи. Въобще не се виждаха хора. Дори и Белсън бе изчезнал.

„Всичко вече бе съвсем различно – казах си. – Заради кучето.“

Буболечките вече бяха престанали да бъдат просто нещо загадъчно. Представляваха смъртна опасност. Всяка една от тях бе куршум, зареден с разум.

Спомних си думите, изречени от Доби около час преди това. Да се евакуира районът и да се взриви над него атомна бомба.

Дали щеше да се наложи да се стигне дотам? Какви всъщност бяха мащабите на опасността?

Разбира се, навярно все още никой друг не бе стигнал до този извод, но утре може би щеше да изглежда разумен. Днес градът бе предупреден за опасността и се появи полицията. Утре бе възможно губернаторът да изпрати войски. След това щеше да реагира и федералното правителство. Нищо чудно решението, предложено от Доби, да се окаже единственото възможно.

Буболечките все още не бяха завзели големи пространства, страхът на Белсън бе основателен. След време щяха да го направят, да се размножат и да разширят предмостията си квартал по квартал. Били беше

прав, когато каза, че се размножават много бързо.

Опитах се да си представя как биха могли да се размножават буболечките, но така и не стигнах до никакво заключение.

Естествено, правителството щеше да се опита първо да установи някакъв контакт с тях, някакво общуване. Може би не със самите създания, а с образувания от тях групов разум, споменат от Доби.

Възможно ли бе, обаче, въобще да се постигне общуване с подобни създания? На какво равнище на разума? И каква щеше да бъде възможната полза от установяване на такъв контакт? Каква можеше да бъде основата за постигане на разбирателство между тези същества и човешката раса?

Дадох си сметка, че всички тези мисли са израз на паника. Към проблема с буболечките можеше да се подходи единствено с пълна обективност, нямаше място за каквото и да е страх или гняв. Бе настъпил часът на отказ от дребнавото мислене, основано на опита само на една планета.

Проблемът не беше мой, разбира се, но докато размишлявах по него, осъзнах една смъртна опасност. Властите, на което и да е равнище, можеха непоправимо да закъснеят в откриването на необходимия изход.

Не бе възможно да не съществува някакъв начин да се отблъснат и поставят под контрол буболечките. Преди установяването на контакт трябваше да разберем как да ги спрем.

Сетих се за нещо. Били ми бе казал, че могат да бъдат задържани единствено в пластмасов капан.

Замислих се как ли детето бе успяло да открие това. Навярно по пътя на пробите и грешките. В края на краищата, навярно заедно с Томи Хендерсън бяха изпробвали най-различни видове капани.

Може би пластмасата щеше да бъде решение на проблема. Навярно щеше да бъде единственото решение, заемехме ли се с буболечките, преди да са завзели повече територия.

А защо именно пластмасата? Кой елемент в нея ги спираше, щом се окажеха в пластмасов капан? Вероятно някакъв фактор, който щяхме да открием след дълги и продължителни изследвания. Това обаче в момента не беше важно. Достатъчно ни бе и знанието на факта, че пластмасата върши работа.

Известно време умувах кому да съобщя това.

Можех да отида в полицията, разбира се, но имах чувството, че там няма да ме изслушат. По подобен начин навярно щеше да реагира и градската управа. А дори и да ме изслушат, щяха първо да обсъдят

въпроса, да проведат съвещания и непременно да се консултират с някои експерти, преди да вземат каквото и да е решение. Колкото до правителството във Вашингтон, в момента въобще не си струваше да мисля за него.

Неприятното бе, че все още никой не бе достатъчно уплашен. За да действат с необходимата бързина, трябваше да бъдат смъртно уплашени. Самият аз разполагах с доста повече време от тях, преди да бъда обхванат от уплаха.

После се сетих за друг човек, който бе не по-малко уплашен от мен. Белсън.

Само Белсън щеше да ми помогне. Белсън бе наистина уплашен. Като инженер вероятно можеше да ми каже дали разсъжденията ми имат някаква стойност. Можеше да се замисли и да открие как да се свърши работата. Навярно знаеше откъде да се сдобием с най-добрата за целта пластмаса или как да организираме производството ѝ. Навярно знаеше също така и към кого трябва да се обърнем.

Отидох до ъгъла на къщата и отново се озърнах.

Виждаха се няколко полицаи, но не много. Не правеха нищо. Просто стояха и наблюдаваха как буболечките се занимават с автомобилите. Вече бяха приключили с каросериите и се бяха заели с двигателите. Видях как един мотор полетя и се понесе към дома ми. От него капеше масло и падаха парчета спечена мръсотия. Потръпнах при мисълта какво щеше да стане с мокета и пердетата на Хелън.

Тук-там се виждаха малки групички зрители. Всичките обаче се държаха на разстояние.

Реших, че няма да ми е трудно да стигна до дома на Белсън, ако заобиколя квартала, и се отпавих на път. Повечето къщи наоколо изглеждаха изоставени от обитателите си. Така или иначе, трябваше да рискувам. Ако не успеях да го откроя в дома му, щеше да ми се наложи да го издирвам.

Стигнах до къщата, изкачих стъпалата и позвъних. Никой не се отзова, така че влязох вътре.

Къщата изглеждаше пуста.

– Белсън – извиках.

Никой не отговори и извиках отново името му. След малко се чува стъпки по стълбището. Вратата на мазето се отвори и оттам се подаде главата на Белсън.

– А, ти ли си? Радвам се, че дойде – каза. – Ще ми трябва помощ, а семейството си вече отпавих другаде.

– Белсън – започнах, – знам какво можем да направим. Трябва да намерим огромно платнище от пластмаса и да го спуснем върху къщата. Тогава няма да могат да излязат от нея. Ще ни бъдат необходими и няколко въртолета, поне четири. Всеки един от тях ще държи платнището от единия край и...

– Ела долу – рече Белсън. – Има работа и за двама ни.

Последвах го в работилницата му.

Както можеше да се очаква от човек като Белсън, в помещението цареше пълен безпорядък.

Музикалните машини бяха подредени в стройни лъщящи редици, работният тезгях бе в безупречно състояние и всички инструменти разположени по местата си. В един ъгъл се намираше записващата машина, осветена като коледна елха.

Срещу нея бе поставена маса, върху която обаче цареше безпорядък. Цялата бе обсипана с книги, някои от тях, отворени, други, разхвърляни безразборно. Навсякъде бяха разпилени изписани листове хартия, част, от които смачкани и разхвърляни върху пода.

– Не мога да си позволя грешка – каза Белсън, възбуден както винаги. – Трябва да сполуча още от първия опит. Втора възможност няма да има. Измъчих се дяволски, докато съобрази какво трябва да се направи, но мисля, че го открих.

– Слушай, Белсън – казах му раздражено. – Не знам с какви глупости си се занимавал досега, моето предложение трябва веднага да се обсъди.

– Ще го разгледаме по-късно – каза вече превъзбуденият Белсън. – Трябва да запълня една лента. Вече направих всичките необходими изчисления...

– Белсън, става дума за това как да се отървем от буболечките!

– Ами ти с какво мислиш, че се занимавам, бе, глупако? С какво предполагаш, че мога да се занимавам сега? Знаеш, че не мога да им позволя да дойдат тук. Какво си мислиш, че ще им дам да отнесат цялата тази стока?

– Виж какво, Белсън...

– А виж онова там – посочи една от по-малките машини. – Тя ще ни свърши работа. На батерии е. Я виж дали можеш да ми помогнеш да я пренесем през вратата.

Той отиде при записващата машина и седна пред нея, като бавно и внимателно започна да набира нещо на клавиатурата. Машината забръмча и светлинките ѝ запримигнаха.

Стана ми ясно, че бе безсмислено да възобновявам разговора си с него, преди да свърши това, което бе намислил. Разбира се, нищо чудно и да знаеше какво прави. Нищо чудно да бе открил някакъв начин да защити машините си или да спре буболечките.

Отидох при машината и се опитах да я преместя. Бе по-тежка, отколкото изглеждаше. С един напън успях да я отместя само на няколко инча, но не прекратих усилията си.

И докато се трудех, изведнъж ми стана ясно какво бе намислил Белсън.

Зачудих се защо и на мен не ми хрумна същото. Или защо Доби с приказките му за ядрени взривове вече не се бе сетил. После съобразих, че за подобно нещо можеше да се сети само човек с хобито на Белсън.

Измисленото от него решение бе не просто старо, а направо древно. Толкова древно, че можеше да предизвика смях. При все това, изглеждаше най-разумното.

Белсън остави записващата машина и дойде при мен с магнетофонна лента в ръка. Бързо коленичи до машината, която бях започнал да премествам.

– Не знам какво точно представляват, но са направени от кристал – каза. – Не знам обаче от какъв. Заради това записах тук цяла гама от ултразвукови честоти. Надявам се поне една от тях да се окаже синхронна на тяхната каквато и да е структурата им.

Той отвори едно от капачетата на малката машина и започна да намества ролката.

– Разбрах те. Имаш предвид звука от цигулка, който счупва кристална чаша – казах.

Той се усмихна кисело.

– Това е класически пример. Виждам, че ти е известен.

– Това всички го знаят – отговорих.

– А сега ме изслушай внимателно – рече. – Като се включи тази ръчка, лентата започва да възпроизвежда звука. Оттук се контролира силата – включена е на максимална мощност. Ще отворим вратата, ще вземем машината и ще я закараме колкото се може по-близо до вашата къща. Добре е наистина да е в максимална близост до тях.

– Не максимална – предупредих го. – Буболечките току-що убиха едно куче. Две от тях преминаха през него, без дори да забавят скоростта си. Те са като живи куршуми.

Белсън облиза устните си.

– Това не ме учудва.

Посегна към дръжката на вратата.

– Почакай малко, Белсън. Имаме ли право да вършим такова нещо?

– Какво право?

– Правото да избием тези твари. Та те са първите извънземни създания, които ни посещават. Сигурно има какво да научим от тях, стига да успеем да установим контакт...

– Да разговаряме с тях?

– Ами, да установим контакт с тях. Да ги разберем.

Замислих се дали съм съвсем наред, след като казвах такива неща.

– След това, което направиха с кучето? И с къщата ти?

– Да. Дори и след това, което направиха с мен.

– Ти не си с всичкия си! – изкрещя Белсън. – Хайде! Помагай!

След това отвори широко вратата.

– Хайде, помагай! – повтори.

Поколебах се за миг, но след това повдигнах машината.

Бе тежка, но успяхме да я изкараме на двора. Дотътрихме я до улицата, но там умората си каза своето и спряхме.

Отправих поглед към дома си. Буболечките продължаваха да патрулират. В светлината на залязващото слънце приличаха на блестяща златна окръжност.

– Я да се опитаме да я закараме по-наблизо – рече задъханият Белсън.

Още докато се навеждах, за да повдигна повторно машината, видях как патрулиращата златна окръжност се разчупи.

Буболечките пикираха към нас.

– Пази се! – извиках. – Включи машината! Включи я! Но Белсън стоеше скован, вперил поглед в тях, замръзнал, онемял.

Трескаво коленичих до машината и успях да включа ръчката. След това се хвърлих върху земята, опитвайки се някак си да се скрия, да стана колкото се може по-малък и незабележим.

Не се чуваше никакъв звук. Естествено, знаех, че не трябваше да се чува. При все това през това време не престанах да се чудя защо не се чува нищо. Помислих си, че лентата може би се е скъсала. Или че машината се бе развалила.

С крайцеца на околото си видях насочилия се към нас пикиращ патрул. За миг като че ли замръзна във въздуха, сякаш нещо го бе спряло, но знаех, че това не е истина, че този номер ми го погаждаше страхът.

Бях уплашен, наистина, но не чак толкова, колкото Белсън. Той бе застинал, неспособен да помръдне и мускул, вперил изпълнен с

недоверие поглед към приближаващата смърт.

Буболечките почти ни бяха достигнали. Бяха толкова близо, че приличаха на танцуващи златни топки. Внезапно всички малки златни топки се превърнаха в облачета блестящ прах и роякът изчезна.

Бавно се изправих и изтрих потта от челото си.

– Можеш да я изключиш – казах на застиналия Белсън.

Разтърсих го.

Той бавно се извърна към мен и видях как напрежението, изписано на лицето му, започна да изчезва.

– Проработи – изрече със странно спокоен глас. – Бях сигурен, че ще проработи.

– Видях това – казах му. – Ти си героят на деня.

В гласа ми имаше горчивина, която не можах да си обясня.

Оставих Белсън и бавно се отправих към къщи.

„Направихме го – казах си. – Основателно или не, бяхме го направили. Появиха се първите посетители от космоса и им видяхме сметката.“

Замислих си дали нямаше да се случи нещо подобно и с нас, когато някой ден се отправехме към звездите. Дали и ние щяхме да се сблъскаме с толкова малко търпение и толкова малко разбиране? Дали щяхме да бъдем толкова арогантни, колкото и златните буболечки?

Дали винаги хората като Белсън щяха да надделяват над хората като Марсдън? Дали хората като Марсдън щяха винаги да бъдат лишени от способността и волята да се противопоставят на паниката и да се боят, че поведението им може да бъде възприето като противообществено? Дали засилващият се страх и нежеланието да се прояви разбиране щяха да затворят пътя ни към звездите?

Забавно бе, че именно аз се вълнувам от всичко това. В края на краищата, буболечките бяха унищожили именно моя дом.

Всъщност, може би не ме бяха оцетили даже и със стотинка. Може би ме бяха превърнали в богат човек. Та нали разполагах с ахатовата скала, която струваше цяло състояние?

Затичах се към градината и видях, че скалата я нямаше. Дъхът ми секна.

Спрях до края на лехата и вперих загрижен поглед в правилната купчинка от блестящ пясък.

Бях забравил, че и ахатът, както и буболечките и чашите, също има кристална структура.

Обърнах се и погледнах към улицата. Бях наистина разгневен.

Този пусти Белсън с манията му да разрушава!

Щеше ми се да докопам някоя от неговите машини и да му я натикам в гърлото.

След това съобразих, че не вървеше нито да кажа, нито да направя каквото и да е. Белсън бе наистина герой, както му бях казал самият аз.

Бе човекът, който със собствени сили отблъсна заплахата, появила се откъм звездите.

Това щяха да напишат във вестниците. Това щеше да се споделя от всички. Освен може би от неколцина учени и от други хора на техния акъл, на които никой нямаше да обърне внимание.

Белсън бе герой и ако го докоснеш с пръст, щяха да ме линчуват. И бях прав. Белсън е герой.

Продължава да включва оркестъра си всеки ден в шест часа сутринта и никой не смее да му каже нищо.

Имате ли представа колко струва звукоизолацията на една къща?

КРАЙ

© 1960 Клифърд Саймък
© 1999 Венелин Мечков, превод от английски

Clifford Simak
The Golden Bugs, 1960

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация:

„Мириам Паблицинг“ ООД, 1999
Худ оформление на корицата: „Абагар Дизайн“, 1999

Clifford D. Simak. So Bright the Vision
The Golden Bugs, 1960 by Mercury Press Inc.
Leg Furst, 1958 for Infinity Science Fiction
So Bright The Vision, 1956 for Fantastic Universe
Galacic Chest, 1956 for Original Science Fiction

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5248>]